



PISMO IZ BRAZILJE

Staršev sem slovenskih sin,
iz domačih pokrajin...

Da, otroci smo slovenskih staršev, samo domačih pokrajin pa ne poznamo... Toda, dasi smo po večini vsi rojeni v tej gostoljubni braziljanski deželi, katero je res vsakdo izmed nas vzljubil prav iz srca... vendar vemo, da obstaja onkraj morja košček grude, ki je sveta našim staršem in na katero niso pozabili, dasi šteje njih izseljenišvo že desetletje...

Istčasno čutimo in razumemo, kako si naši starši prizadevajo, da bi mi, izseljenški otroci, spoznali in govorili naš materin jezik, ter po njem dobili dostop v vse kulturne zaklade, katerih je tako bogat, da se mu ni treba sramovati nikogar...

Polagoma, polagoma smo se podaljšali na to pot! In glejte: naš prvotni besednjak se je znatno pomnožil, z lahkoto teče pero, ko prepisujemo slovenske spise, in materina govornica ne zveni več tuje...

Potom zemljepisa in zgodovine si prizadevamo ustvariti vsaj duhovno sliko domovine naših staršev in prvič stopamo v dotiko s slovenskimi pisatelji in pesniki ter se poizkušamo seznaniti vsaj s trohico njihovih del... Iz spoštovanja do materinega jezika, iz spoštovanja do naših staršev, iz spoštovanja do njih rodne grude moramo in hočemo spoznati, kaj rodijo naša polja, naši griči in vrtovi. Vedeti moramo za vsa bogastva, ki jih hrani ta zemlja v sebi. Spoznati hočemo njeno sleherni goro, reko in mesto..., da se ne bomo morda nekoč vrnili kot tujci... marveč »kot otroci v materino naročje«...

Tovariši in tovarišice, razumevajoč uso- do naših staršev, ki so raje zapustili domovino, kakor pa da bi zatajili svojo narodnost, si prizadevamo izpolniti jim njih največjo željo — in ta gotovo je:

»Da bi njih otroci obvladali materinski jezik!«

Iz govora učenca Slovenskega tečaja v Sao Paulu (Brazilija) ob priliki javnih izpitov, ki se vrše v navzočnosti občinstva.

★

Iz obširnega dopisa, ki ga je iz daljne Brazilije prejelo uredništvo »Zvončkas«, našim mladim bralkam in bralcem v domovini in za mejami zelo radi sporočamo gornje lepe, domoljubne vrste, da bodo videli, kako daleč seže naša lepa domača beseda, kako lepo se naši izseljenčki uče materinega jezika in kako iskreno se navdušujejo za svojo daljno domovino, katere sicer ne poznajo, pa vendar z vsem žarom svojih nežnih src hrepene po njej, ker je to domovina njih dragih staršev in zato tako lepa, dragocena in vse ljubezni vredna.

Prisrčno pozdravljam vse pridne učence in učence imenovanega Slovenskega tečaja, ki prejemale več izvodov našega »Zvončkas«, njih požrtvovalnega gospoda učitelja in dobre starše, ki so se tudi podpisali v pismu.

Gospod Doropoljski